

[Indenrigsministeren]

blevet givet udtryk for et ønske om en revision af den lovgivning, der nærmere regulerer hovedstadsrådets opgaver. Der er her fra kommunal side navnlig peget på det ønskelige i, at hovedstadsrådets opgaver søges begrænset til i alt væsentligt at være af plankoordinerende karakter, således at de mere konkret betonedede sager, der i henhold til planlovgivningen i dag skal behandles af hovedstadsrådet, søges overført til amtsråd og kommunalbestyrelser, således at opgavefordelingen så vidt muligt tilnærmes den, der gælder for det øvrige land.

Som allerede nævnt i min redegørelse til folketinget om hovedstadsrådet er regeringen opmærksom på denne problematik, men man må gøre sig klart, at ændringer i opgavefordelingen kræver en grundig overvejelse på de enkelte områder. Hovedparten af den lovgivning, der her er tale om, henhører under miljøministeren, og jeg er bekendt med, at miljøministeriet i forbindelse med kommende lovrevisioner vil vurdere, om konkrete administrative opgaver med fordel kan flyttes fra hovedstadsrådet. De kommunale organisationer vil blive inddraget i disse overvejelser.

Med disse ord vil jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Bertel Haarder (V):

Som ordfører for forslagsstillerne (V, KF, CD og KrF) tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner.

(Lovforslag nr. L 18).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statsligt indskud i Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S.

(Lovforslag nr. L 19).

På baggrund af den nuværende økonomiske situation har regeringen fundet det nødvendigt med en yderligere styrkelse af konkurrenceerhvervene.

Regeringen har derfor efter aftale med det radikale venstre, centrum-demokraterne og

kristeligt folkeparti fremsat forslag – hovedsagelig i forbindelse med finanslovsforslaget – om iværksættelse af en række erhvervsfremmende foranstaltninger med henblik på en styrkelse af betalingsbalancen og beskæftigelsen.

I den aftale, der i maj blev indgået mellem forligspartierne om det industripolitiske program, forudsættes det direkte, at der anvendes et beløb til styrkelse af den såkaldte EM-låneordning, hvor E står for eksport og senere tillige energi og M for miljø. Lovforslaget tilsigter en videreførelse og ajourføring af denne låneordning, som har været gældende siden 1973, og som har medvirket til at sikre industrien den nødvendige tilførsel af kapital på favorable vilkår i forbindelse med anlægsinvesteringer.

Erfaringerne med EM-låneordningen har været særdeles gode, og det har gennem de seneste år vist sig, at det nuværende maksimum for årlige udlån – på ca. 90 mill. kr. – er for lavt. Jeg kan således nævne, at den samlede långivning i 1977 udgjorde 77 mill. kr., i 1978 93 mill. kr., i 1979 98 mill. kr., og at udlånsrammen for 1980 på nuværende tidspunkt er opbrugt. For at gøre det muligt for Finansieringsinstituttet at imødekomme kvalificerede ansøgninger og for fuldt ud at kunne opfylde sigtet med låneordningen er en forhøjelse af det statslige indskud således nødvendigt.

Ved lovforslaget bemyndiges industriministeren til at forøge det statslige indskud med indtil 50 mill. kr. til 150 mill. kr.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det er tanken i finansåret 1981 at foretage et indskud på 40 mill. kr., således at de resterende 12 mill. kr., hvoraf 2 mill. kr. tilbagestår fra den gældende lov, eventuelt kan indskydes på et senere tidspunkt, såfremt der skulle vise sig behov for det.

Lovforslaget, der som nævnt er en videreførelse af den gældende lov, forudsætter, at vilkårene for det statslige indskud forbliver uændrede. Det gælder bl. a. med hensyn til Instituttets supplerende lånoptagelse og med hensyn til fastsættelsen af udlånsrenten.

I bemærkningerne til lovforslaget er der foretaget en nærmere opregning af låneformålene, som er blevet ajourført i overensstemmelse med de ved lovens administration indvundne erfaringer. Således er energibesparende investeringer og investeringer, der

[Industriministeren]

medfører mindre afhængighed af olie som brændsel, nu anført som låneformål i overensstemmelse med den siden 1974 fulgte praksis. Lån til dette formål er undtaget fra det for de øvrige låneformål gældende krav om, at låntager skal være en eksporterende eller importkonkurrerende virksomhed, idet hjemmemarkedsindustriens energibesparelser ud fra valutariske hensyn må anses for lige så værdifulde som eksportindustriens.

Lovforslaget indebærer endvidere en smiddiggørelse af det behovskriterium, der er omtalt i bemærkningerne til den gældende lov.

Forslaget skal tages som udtryk for, at regeringen fortsat ønsker at medvirke til at lette den udbygning og fornyelse af produktionsapparatet og den strukturtilpasning af produktion og afsætning, som er et vigtigt led i den tilstræbte styrkelse af landets økonomi og beskæftigelse.

Med disse ord, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale dette til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

(Lovforslag nr. L 20).

Forslaget vedrører den del af loven, der omhandler eksportkreditordningen, og går ud på at forhøje grænsen for eksportkreditgarantier og kautioner fra 22 milliarder kr. til 30 milliarder kr., medens lovens øvrige bestemmelser ikke berøres af forslaget.

Folketinget drøftede i maj 1975 eksportkreditordningen og vedtog at forhøje den ramme, inden for hvilken eksportkreditrådet kan give garantier og kautioner, til 22 mia kr. Der er således hengået 5½ år, siden folkettinget sidst havde lejlighed til at drøfte rammen for eksportkreditordningen, idet en lovændring i 1977 alene vedrørte en mindre ændring i rådets sammensætning.

På denne baggrund kan det være rimeligt at beskæftige sig med udviklingen i den forløbne periode.

I bemærkningerne til lovforslaget er anført oplysninger om udviklingen siden sidste fremsættelse i eksportkreditrådets garanti- og kautionsforpligtelser, der er steget med knap

50 pct. til 20,6 mia kr. til trods for en væsentlig nedgang inden for skibssektoren. Baggrunden for den nævnte stigning må ikke alene søges i den omstændighed, at enkelte store eksportkontrakter indgår i forpligtelserne med store beløb. Der er tillige tale om, at betydelig flere danske eksportvirksomheder har gavn af ordningen. Medens der for 5½ år siden var 1.453 virksomheder, der benyttede ordningen, er dette antal pr. 31. december 1979 steget til 2.245 virksomheder. Dette har medvirket til, at antallet af årligt behandlede ansøgninger er steget fra 8.627 i finansåret 1974-75 til 13.081 i finansåret 1979, og at bestanden af løbende garantier og kautioner er vokset fra 11.000 i 1975 til 18.000 i 1979.

Udviklingen specielt i benyttelsen af eksportkreditrådets garantiordning kan illustreres ved at opgøre, hvor stor en andel af totaleksporten fra Danmark der er sikret ved eksportkreditgaranti. Denne andel var i finansåret 1974-75 på 10 pct. og i finansåret 1979 på 16 pct. svarende til en eksport på 12 mia kr.

Hertil kommer den eksport, som muliggøres gennem kautioner for eksportlån, men på dette område er det ikke muligt ligesom for garantiområdet at opgøre den eksakte eksport. Jeg kan dog nævne, at en opgørelse foretaget på grundlag af indsendt regnskabsmateriale for 1978 viste, at virksomheder med kautioner fra eksportkreditrådet havde en årseksport på 16,7 mia kr.

I fremsættelsestalen i 1975 omtalte jeg, at eksportkreditrådet forberedte en række initiativer med hensyn til nye garantiformer m. v. som led i de løbende bestræbelser på at tilpasse eksportkreditordningen til erhvervenes behov, således at danske eksporterhvervs konkurrenceevne kan styrkes mest muligt.

Disse initiativer er nu ført ud i livet, og det er muligt at danne sig et billede af den betydning, de har haft i praksis.

Den såkaldte generalgarantiordning, der i princippet omfatter forsikring af en eksportørs samlede eksport, anvendes i stadig stigende omfang, navnlig af eksportører inden for tekstil- og beklædningsindustrien og møbelindustrien, og benyttedes ved udgangen af 1979 af 212 eksportører, der i løbet af 1979 eksporterede for 1,6 mia kr.

Finansgarantier for såkaldte køberkreditter har også fundet betydelig anvendelse, idet der pr. 31. juli 1980 var udstedt sådanne ga-